यदा तु ते वरं दद्यात् स्वयमुत्थाप्य राघवः ।
व्यवस्थाप्य महाराजं त्वमिमं वृणुया वरं ॥ २५ ॥
रामं प्रव्राजयारण्ये नव वर्षाणि पञ्च च ।
भरतः क्रियतां राजा पृथिव्यां पार्थिवर्षभः ॥ २६ ॥
चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रव्राजिते वनं ।
वृद्धश्च कृतमूलश्च शेषं स्थास्यति ते सुतः ॥ २७ ॥
प्राप्तकालं तु ते मन्ये राजानं वीतसाधसा ।
रामाभिषेकसंकल्पान्निगृह्य विनिवर्तय ॥ २८ ॥
अनर्थमर्थरूपेण ग्राहिता सा ततस्तया ।
हृष्टा प्रतीता कैकेयी मन्थरामिदमब्रवीत् ॥ २९ ॥
प्रज्ञां ते नावजानामि श्रेष्ठां श्रेष्ठाभिधायिनि ।
पृथिव्यामसि कुब्जानामुत्तमा बुद्धिनिश्चये ॥ ३० ॥
त्वमेव हि ममार्थेषु नित्ययुक्ता हितैषिणी ।
नाहं समवबुध्येय कुब्जे राज्ञः चिकीर्षितं ॥ ३१ ॥
सन्ति दुःसंस्थिताः कुब्जा वक्रा परमपापिकाः ।
त्वं पद्ममिव वातेन संनता प्रियदर्शना ॥ ३२ ॥
उरस्तेऽभिनिविष्टं वै यावत् स्कन्धात् समुन्नतं ।
अधस्ताच्चोदरं शान्तं सुनाभमिव लज्जितं ॥ ३३ ॥
परिपूर्णं च जघनं सुपीनौ च पयोधरौ ।
विमलेन्दुसमं वक्त्रमहो राजसि मन्थरे ॥ ३४ ॥

Digitized by Google